

Mrazivý oheň

PŘÍBĚH ZE SVĚTA TRYLLŮ
KRONIKY KANINU

AMANDA HOCKINGOVÁ

COO
BOO

Mrazivý oheň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Amanda Hockingová
Mrazivý oheň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

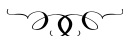
AMANDA HOCKINGOVÁ

Mrazivý oheň

PŘÍBĚH ZE SVĚTA TRYLLŮ

KRONIKY KANINU

COO
BOO

Před čtyřmi lety

Když začalo svítat, oslava se konečně nachýlila k závěru. Sice jsem pracovala už asi dvanáct hodin, ale nebyla jsem ospalá, dokonce jsem si ze vši té energie kolem připadala trochu nabuzená. Nemluvě o vzrušení z toho, že jsem právě splnila svůj první samostatný úkol jako stopařka.

K absolvování mi scházelo ještě pár měsíců, takže jsem neznala žádné důležité podrobnosti ani jsem nenesla velkou odpovědnost. Tu noc jsem jen měla dávat pozor při ceremoniálech, po nich mít oči na stopkách a všímat si sebemenších náznaků problémů – což většinou znamenalo ukazovat stále opilejším hostům cestu k toaletám.

Ale i tak. Byla jsem na místě, pracovala s dalšími stopaři, a dokonce i s elitní jednotkou Högdragen, jejíž příslušníci měli střežit Kaninské království. Proto jsem ke konci oslav – i když mě bosé nohy bolely stále víc – byla trochu smutná z toho, že už mé pověření končí.

Král Evert a královna Mina umožnili vstup na oslavy všem Kanincům z našeho hlavního města Doldastamu, kde nás žije přes deset tisíc. A s tolika trolly, kteří proudili do paláce na

improvizovaný večírek, potřeboval královský pár na pomoc všechny, kdo mají ruce a nohy. Včetně stopařů v zácviku.

Jen před několika dny se k nám donesla zpráva, že kmen Tryllů porazil našeho společného nepřítele Vitru. Král a královna v posledních měsících nenápadně připravovali Kanin k obraně. Kdyby Vitra nad Trylly zvítězila, byli bychom jejím dalším logickým cílem, protože jsme ještě bohatší a mocnější. Nezaútočili na nás hned hlavně proto, že je nás tolik a jsme tak silní. Ovšem kdyby se jim podařilo porazit Trylly a podrobit si jejich armádu, mohli by vytáhnout i proti nám.

Když ale Tryllové porazili krále Vitry a jeho armádu, znamenalo to konec vleklé války pro nás pro všechny. Náš dobrý král Evert to pochopitelně viděl jako důvod k oslavě, a já se tak mohla zúčastnit své první stopařské akce, která končila až nad ránem.

Teď už se král s královnou uchýlili do svých komnat a téměř všichni hosté odešli. Hrstka stopařů a Högdregen ještě zůstali, aby dohlédli na poslední opozdilce. Uklízeči se zatím dali do práce a snažili se postarat o nepořádek, který po tak velké sešlosti pochopitelně zůstal.

Když už se na místě oslav zdržovalo jen pár lidí, moje povinnosti skončily a poslali mě domů. Kráčela jsem pomalu přes vstupní halu a připadala si trochu jako Popelka, když se její krásný kočár zase proměnil v dýni. Měla jsem na sobě oficiální stopařskou uniformu – sněhobílý kostým na míru, nažehlený a bez poskvrnky, protože jsem ho oblékla poprvé – neplesovou róbu od kouzelné vílí kmotřičky, jenže i tu budu muset po téhle noci vrátit. A žádné jiné úkoly mi až do absolvování nepřidělí.

Až ukončím výcvik, dostanu stříbrnou šerpu, na kterou si zavěším kord. Do té doby mi ale nikdo zbraň nesvěří. Ne že bych ji na hlídkování při akci, jako byla ta dnešní, k něčemu potřebovala.

Cestou k hlavnímu vchodu jsem si rozepnula kabátec a nechala ho volně splývat z ramen. Zhluboka jsem si povzdychla. Většina petrolejových lamp už zhasla, takže vchod se utápěl v přítmi. Bílé praporec, které zdobily vysoké kamenné stěny paláce, se začínaly prověšovat, studenou podlahu pokrývaly stříbrné konfety.

Zarazila jsem se, když jsem zaslechla zaskřípění těžkých dveří, protože to znělo jako dveře do otcovy kanceláře. Nahlédla jsem se do úzké chodby, která vedla z hlavní haly, a opravdu – zahlédla jsem tátu, jak vychází z místnosti. Tmavé vlasy, které obvykle nosil pečlivě učesané, teď měl trochu rozčuchané, kravatu povolenou a horní knoflíky košile rozepnuté.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se užasle. „Myslela jsem, že už jsi dávno doma.“

„Musel jsem něco dodělat. Spousta papírování,“ vysvětlil mi táta a neurčitě ukázal za sebe na dveře kanceláře. Potlačil přitom zívnutí.

Můj otec je královský kancléř. Věděla jsem, že svou práci bere velice vážně. Často se tady zdržoval do večera, ale takhle pozdě ještě nikdy domů nešel.

„Papírování?“ Povytáhla jsem obočí. „Když je v paláci oslava?“

„Musíme poslat depeši Tryllům,“ odpověděl táta a nepatrně pokrčil rameny. Moc mě nepřesvědčilo, že by to byl ten pravý důvod, proč se tady tak dlouho zdržel. „Budou teď spravovat dvě království a je v našem nejlepším zájmu uzavřít s nimi spojenectví.“

„A to jsi musel sepisovat zrovna teď?“ popíchla jsem ho.

„Mohlo to počkat do rána,“ připustil táta a na rtech se mu objevil rozpačitý úsměv. Strčil si ruce do kapes. „Chtěl jsem vidět, jak si povedeš při první službě. Je to tvoje první velká akce.“

„Šlo to dobře,“ prohlásila jsem, ale hned jsem zmlkla, protože mě zalila vlna pochybností. Přehrávala jsem si v paměti

průběh večera, pátrala po možných chybách, kterých jsem se snad dopustila. „Teda... myslím.“

„Určitě jsi to zvládla báječně,“ ujistil mě táta a jeho úsměv se prohloubil o výraz hrdosti a náklonnosti. „Pokaždé když jsem se byl na tebe podívat, jsi byla ztělesněná pozornost. Vypadala jsi tak dospěle a tak... oficiálně.“

„Děkuju.“

„Moje malá holčička už vyrostla,“ prohodil posmutněle a natáhl se, aby mi pocuchal vlnité blondřaté vlasy.

„Tati.“ Uhnula jsem před jeho rukou, ale musela jsem se na něj usmát. „Nemůžeš s tou sentimentalitou aspoň počkat, než budeme pryč z paláce?“

Nadechl se, zřejmě aby mě upozornil, že jsme tady sami, ale v tu chvíli jsme oba uslyšeli v chodbě kroky. Instinktivně jsem se napřímila a narovнала ramena. Začala jsem si zapínat kabátec, jenže v tu chvíli jsem zahlédla Konstantina Blacka, jak jde rovnou k nám, a na vteřinu jsem zapomněla dýchat.

I my se sice mohli dívat na filmy a poslouchat hudbu lidského světa, ale roli rockových hvězd u nás hráli příslušníci Hödragenu. Byli to obyčejní Kaninci, kteří se vypracovali na pozici elitních strážců, a žádný z nich to nedokázal tak raketově a tak zářně jako Konstantin Black. Bylo mu jen něco málo přes dvacet, ale byl už osobním strážcem královny – nejmladším, kam až záznamy sahají.

Jeho černá sametová uniforma, vyšívaná stříbrnými nitěmi a zdobená drahými kameny, byla nejluxusnější ze všech v Hödragenu. Byla to sice standardní uniforma pro osobu na takovém postu, ale Black v ní prostě vypadal naprosto božsky. Na stříbrné šerpě se mu odráželo světlo zbývajících luceren, takže se třpytila stejně jako diamanty zdobená rukojeť jeho kordu.

Sebevědomě kráčel k nám a já se snažila tvářit bezvýrazně a klidně, jak mě to učili. Jenže jsem nemohla zabránit tomu, aby se mi žaludek nesvíral samým vzrušením. Léta jsem toho

muže obdivovala z dálky – pro jeho schopnosti, jeho sílu, jeho vyrovnanost, a pokud mám být upřímná, v poslední době i pro jeho přitažlivost – a tohle bylo poprvé, kdy jsem se s ním setkávala takhle osobně.

I předtím jsme se občas ocitli ve stejné místnosti, ale oddělovalo nás moře dalších lidí, protože jeho povinností bylo držet se co nejbliž královně a mou zůstat od ní a krále co nejdál. Párkrát kolem mě prošel v chodbách paláce. V létě jsem byla mezi diváky, když předváděl při soubojích svoje šermířské umění. Nikdy se na mě ale doopravdy nepodíval, nevšiml si mých upřených pohledů, protože kolem bylo vždycky tolik obdivem překypujících tváří.

Teď byl ale tady a usmíval se a mně se z něj zatočila hlava, jako bych dostala závrať.

Byla jsem tak zvyklá okukovat ho zpovzdálí, že jsem teď jen stěží dokázala na něj nezátrat. Na to, jak se mu při úsměvu levý koutek zvedl o trochu výše než pravý nebo jak mu teď k ránu křivka čelisti ztmavla nočním strništěm. Jak mu dozadu sčesané tmavé vlasy ležely nejdřív hladce na temeni, než se začaly vzadu nad límcem, nad nímž končily, kroutit.

„Nečekal jsem, že v tuhle hodinu ještě budete tady, kancléři,“ oslovil mého tátu.

„Chci doprovodit domů dceru,“ pokývl otec mým směrem a Konstantin upřel pohled přímo na mě. Nebyl o moc vyšší než já, ale jako by nade mnou čněl. Jeho kouřově šedé oči spočinuly vlídně na mém obličejí.

„To byla vaše první noc ve službě, vidíte?“ zeptal se.

Přikývla jsem. „Ano.“ Ulevilo se mi, že můj hlas zní klidně a normálně.

„Vedla jste si dobře.“ Usmál se na mě a moje srdce se zatřepotalo. „Zmíním se o tom vašemu rektorovi.“

„Velice vám děkuji, ale to není nutné,“ odpověděla jsem pevně.

Konstantin se zasmál. Ten zvuk naplnil vstupní halu, odrážel se od stěn. „Skromnost je vznešená vlastnost, ale s tou se do Högdragenu nedostanete. Jestli chcete v tomhle světě uspět, musíte brát každou pomoc, která se vám nabízí.“

Vždycky jsem si namlouvala, že k němu vzhlížím jen jako k elitnímu strážci, jemuž bych se chtěla podobat. Jenže teď stačilo, aby se zasmál, a mým tělem proběhlo příjemné rozechvění. Už jsem si nemohla nic nalhávat. Byla jsem do něj platonicky zamilovaná tak dlouho, že se to nebezpečně začínalo blížit skutečné lásce.

„To je rozumná rada, Konstantine,“ ozval se táta, a vytrhnul mě tak ze zamyšlení. Konstantinův pohled se ze mě stočil k otci.

„Skoro jako byste byl překvapený, že mě někdy napadne něco rozumného, kancléři,“ prohodil se sarkastickým po-
usmáním.

Otec se na něj podíval s podobným výrazem a upravil si vázanku u krku. „Asi se na mně začíná projevovat únava. Byla to dlouhá noc.“

„Promiňte, měl bych vás přestat zdržovat,“ omluvil se Konstantin a moje srdce pokleslo, když mi došlo, že se naše krátké setkání chýlí ke konci. Moje popelkovské pocity ještě zesílily.

„Díky,“ prohodil táta a vykročil ke dveřím, ale Konstantin zvedl ruku.

„Vlastně, kancléři, kdybyste mi mohl věnovat ještě pár minut, mohlo by vám to ušetřit jisté nepříjemnosti po ránu.“

„Jaké nepříjemnosti?“ opáčil táta.

„Královna se už odebrala do svých komnat, ale ještě předtím mi řekla, že chce, abyste hned brzy ráno podepsal jistý dokument, který se má odeslat Tryllům.“ Konstantin ukázal na ozdobná okna nad vchodem, v nichž bylo vidět první náznaky svítání. „A protože ráno už je skoro tady, když ho podepíšete hned, můžete se prospat o pár hodin déle.“

„Dokument?“ Táta zavrtěl hlavou. Váčky pod jeho temnýmma očima odhalovaly, jak moc je ve skutečnosti unavený, a tvářil se trochu zmateně. „To *já* připravuju koncept dopisu pro Trylly. Královna sepsala něco sama?“

„To nevím, pane, ale nechala ho ve své kanceláři, kdybyste byl tak laskav a zašel se tam podívat,“ odpověděl Konstantin.

„To bych asi měl,“ přikývl vyčerpaně táta a otočil se ke mně. „Běž domů napřed, Bryn, přijdu za chvíli.“

„Ale ne, počkám na tebe,“ namítla jsem honem.

Táta pokrčil rameny, jako že to je na mně, a vydal se chodbou ke kanceláři královny.

Konstantin vyrazil za ním, ale ještě se otočil ke mně. „Nebojte se, nepotrvá to dlouho, bílý králíčku,“ slíbil mi.

Odvrátila jsem se a doufala, že mi tváře při tom oslovení příliš nezrudly. Už mi tak párkrát v životě někdo řekl, ale našťastí ne tak často, aby se z toho stala přezdívká. *Králík* je symbol Kaninu a já byla bílým králíkem... kvůli odstínu své pleti.

Sotva mi ti dva zmizeli z dohledu, položila jsem si dlaň na břicho a rozechvěle vydechla. První seznámení s tím, co obnáší služba stopaře, mě příjemně vzrušilo, ale po rozhovoru s Konstantinem mi zeslábla kolena. Nikdy jsem se nezajímala o kluky, radši jsem se soustředila na výcvik, jenže teď jsem konečně začínala chápat, o čem mluvily moje kamarádky, když vykládaly, že jsou zamilované.

Adrenalin po našem rozhovoru ovšem rychle vyprchával a já si poprvé za celou noc uvědomila, jak jsem vlastně unavená. Ani předtím jsem toho moc nenaspala, protože jsem byla příliš rozrušená, že mám pomáhat při zajištění oslav. A hlídání opilých Kaninců bylo namáhavější, než by se mohlo zdát.

Táta byl pryč jen chvílku, když se mi kolena začala podlamovat vyčerpáním. Potřebovala jsem jít domů a do postele. Věděla jsem, kde má královna kancelář, takže jsem se rozhodla,

že tam nakouknu a dám tátovi vědět, že půjdu přece jen domů napřed. A tak budu mít aspoň šanci ještě prohodit pár slov na rozloučenou s Konstantinem.

Kancelář nebyla daleko od vstupní haly a já už byla skoro tam, když jsem zaslechla užaslý mužský hlas: „Ne!“ Nejdřív jsem strnula a snažila se zorientovat, ale vzápětí se ozval další zmučený výkřik.

Kdybych neměla hlavu tak plnou zážitků a vyčerpání, došlo by mi to dřív. Až příliš pozdě – o vteřinu, možná jen o zlomek vteřiny později, ale i to stačilo – jsem pochopila, že slyším křičet svého otce.

Rozběhla jsem se a rozrazila dveře královniny kanceláře.

Když jsem si později ten okamžik vybavovala, došlo mi, že jsem vůbec nevnímala zbytek místnosti. Jakoby v oparu se rozmazaně vznášel kolem, zato jedna věc byla naprosto zřetelná: Konstantin stojící nad mým tátou s taseným, potřísněným kordem a pod ním na zemi můj otec, který krvácel.

Konstantin ke mně vzhlédl. Jeho hezká tvář, obvykle tak zářivá a sebevědomá, byla najednou děsivě prázdná. Vypadal skoro jako mrtvola, až na ty šedé oči, temné a hroživě ostražitě.

„Je mi to líto,“ pronesl ke mně. „Jednám ve vyšším zájmu, než je zájem království, a musím dokončit své poslání.“

„Uteč, Bryn!“ vykřikl táta, když Konstantin znovu pozdvihl kord.

Neměla jsem žádnou zbraň, a tak jsem udělala to jediné, co udělat šlo – zařvala jsem a vrhla se na něj holýma rukama. Když jsem se k němu řítila, otočil se a namířil kord na mě. Ucítla jsem, jak mi ostří pročalo kůži na rameni, ale sotva jsem tu bolest zaznamenala. Záleželo mi jen na jediném: Chtěla jsem zabránit Konstantinovi, aby zabil mého tátu.

Srazilo jsem ho na podlahu a podařilo se mi ho jednou praštit, než mě ze sebe shodil. Vtom jsem za sebou uslyšela

další hlasy. Členové Högdragenu zaslechli hluk a hnali se do královniny kanceláře.

Konstantin se vymrštil ze země a vrhnul se k oknu za psacím stolem. Ozval se hluk tříštícího se skla a do místnosti pronikl chlad i sněhové vločky. Gardisti se rozeběhli za prchajícím, ale já se vrhla k tátovi.

Klekla jsem si k němu a přitiskla mu dlaň na ránu v hrudníku, abych zastavila krváčení. Položil svou ruku na moji a upřel na mě ustarané tmavé oči.

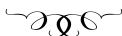
„Promiň, že jsem nepřišla dřív,“ vyhrkla jsem a snažila se mrkáním zahnat slzy.

„Ne, Bryn, zachránila jsi mi život.“ Táta zvedl zakrvácenou ruku a dotkl se mého obličej. „Dneska v noci sis vedla ohromně.“

Zůstala jsem u něj, stlačovala mu ránu a snažila se ze všech sil zastavit krváčení, dokud nedorazili záchranáři a neodtrhli mě od něj. Když ho odnášeli, slíbili mi, že bude v pořádku, a díkybohu se ukázalo, že se nemýlili.

Když odešli, zůstala jsem v královnině pracovně. Bílou uniformu jsem měla potřísněnou tátovou krví, která se mísila s tou mojí z rány v rameni. Vyhlédla jsem rozbitým oknem ven.

Sněžilo už tak hustě, že Konstantinovy stopy skoro zmizely. Stejně jako zmizely všechny moje city k němu, všechno, co jsem si tak hloupě představovala. Býval to můj hrdina, ale to už teď nic neznamenal. Pokusil se zabít mého tátu a já nebudu mít klid, dokud ho nepoženu před tvář spravedlnosti.

Sledování

8. dubna 2014

Měla jsem za sebou tříletou školu pro stopaře – včetně důkladného výcviku v soubojích, přednášek o společenské etiketě a integrace mezi vrstevníky – jenže nic z toho mi nepomohlo získat lepší vztah k lidským středním školám. Ty jsem nenáviděla. Pokaždé když jsem musela do nějaké nastoupit, abych se dostala ke svému novému svěřenci, jsem přemítala o tom, jestli bych neměla změnit profesi.

Ještě než jsem se v Kaninu rozhodla nastoupit na stopařskou školu, místo abych dokončila normální střední a stala se farmářkou, učitelkou nebo třeba cvičitelkou koní, pamatuju si, jak jsem pozorovala stopaře, kteří odcházeli na mise a zase se vraceli. Případali mi tak světáctví a mocní. Všichni v Dol-dastamu si jich vážili.

Představovala jsem si, jaká dobrodružství asi zažívají, když si tak cestují po světě. Většina sice jen po Severní Americe, ale slyšela jsem i příběhy o stopařích, kteří putovali do Británie, Itálie, dokonce až do Japonska.

Představa, že budu cestovat a chránit svůj lid, zněla lákavě a vznešeně. Pak jsem absolvovala školu a strávila tou prací

další čtyři roky. Kdybych tak tušila, kolik času na misích strávím ve svědivých školních uniformách ve snaze pochytit místní slang, abych byla mezi rozmazlenými bohatými pubertáky nenápadná, možná bych si to rozmyslela.

Pátý den v Chicagu jsem během polední přestávky sledovala Linuse, jak odchází z areálu školy, a došlo mi, že oni ho sledují taky. Kdo přesně jsou ti „oni“, to jsem zatím nevěděla. Od včerejšího rána jsem několikrát za sebou zahlédla jedno auto, černý sedan s tmavými okny, jak parkuje opodál. Až mockrát na to, než aby to byla pouhá náhoda.

Když jsem šla opatrně za Linusem a jeho dvěma kamarády a držela se dál, aby si mě nevšimli, přemítala jsem, jestli o mně ta záhadná posádka auta ví. Pokud sledovali Linuse, museli mě vidět, protože jsem se s ním bavila. Což ovšem neznamenalo, že vědí, kdo jsem. Aspoň prozatím.

Když se stopování dělalo pořádně, bylo to obvykle snadné. První krok byl průzkum. Vyhledala jsem si cíl, v tomhle případě Linuse Berlinga, a prvních pár dní ho jenom sledovala. Smyslem bylo zjistit, co je zač a co má rád. Potom se snáze získávala jeho důvěra.

Druhý krok představoval infiltraci do jeho života. Proto jsem teď na sobě měla směšnou uniformu soukromé přípravy s plisovanou modrou sukni a propínacím svetrem, který mi připadal až moc teplý.

Za použití úplatků, osobního kouzla a trochy kaninských zvláštních schopností jsem se zvládla zapsat na co nejvíc předmětů, kam chodil také Linus, a začali jsme na sebe „náhodně narážet“. Trochu jsme si povídali, vzbudila jsem jeho zájem, smála se jeho vtipům a získala si jeho přízeň.

To mělo vést ke kroku tři. Jakmile mi cíl začal důvěřovat, vybalila jsem to na něj: Totiž prozradila jsem mu, kým ve skutečnosti je. Pak už nezbývalo jen doufat, že mi uvěří. Mí svěřenci měli zpravidla už dlouho podezření, že jsou jiní než

ostatní, a když jsem postupovala správně, všechno do sebe brzy „zapadlo“.

Pak už šlo jen o to přepravit je domů, pokud možno i s jejich svěřeneckými fondy.

Jenže teď tu byl ten černý sedan, který se mi připlétl do cesty už při druhém kroku. Musela jsem se rozhodnout co teď.

Linus a jeho kamarádi šli do restaurace, ale já ne. Sledovala jsem je zvenčí oknem, jak si sedají ke stolu. Linus v tmavomodrém saku vypadal, jako by měl široká ramena, i když ve skutečnosti byl vysoký a štíhlý. Při tělocviku jsem ho viděla v jednom kuse klopýtat a padat, takže bylo jasné, že v boji by byl k ničemu.

Restaurace byla přeplněná. Kluci se spolu bavili, smáli se. Ti z černého sedanu se snažili nevzbuzovat pozornost, což znamenalo, že nebudou chtít vyvolat scénu na tak veřejném místě. Linus byl prozatím v bezpečí.

Obešla jsem restauraci a vrátila se zadní uličkou k silnici. Došla jsem až na konec, ale zastavila jsem se za rohem. Černý sedan parkoval pár metrů ode mě. Když jsem opatrně vykukovala zpoza rohu, snažila jsem se splynout s okolím a přála si mít v sobě víc kaninské krve.

Třebaže jsem byla blízko, přes tmavá okna auta jsem nic neviděla. Potřebovala jsem další informace, a tak jsem se rozhodla zavolat Ridleymu Dresdenovi.

Jako rektor by mohl mít lepší představu, o co jde. Rektor měl na starosti stopaře, plánoval jejich cesty, přiděloval jim podvržence, zkrátka a dobře nám velel. Vzhledem ke svému postavení toho věděl víc než já, tak mi třeba o tom sedanu něco poví.

Než jsem zavolala, zvolila jsem na mobilu možnost videohovoru. Připadalo mi to praktičtější, protože jsem tak Ridleymu mohla sedan ukázat, ne ho jen popsát.

Když se ale můj šéf konečně ohlásil – bez trička, s hnědými

kudrnami ještě rozcuchanějšími než obvykle – došlo mi, že jsem mu mohla nejdřív poslat esemesku s upozorněním, že plánuju video-chat.

„Bryn?“ Za Ridleyem jsem spatřila něčí stín – postavy, která se zvedla z postele a zabalila se do tmavého přehozu. „Všechno v pořádku?“

„Ano. I ne.“ Snažila jsem se ztišit hlas, aby nás lidi na ulici kolem mě neslyšeli. „Promiň, jestli ruším.“

„Ne, nerušíš.“ Narovnal se na židli a na nahé hrudi se mu zhoupl amulet s králíkem, který nosil na koženém řemínku kolem krku. Za ním jsem zaslechla dívčí hlas, ale nerozuměla jsem, co říká. „Vteřinku.“ Ridley zakryl dlaní mikrofon i kameru, ale stejně jsem jakoby z dálky slyšela, jak někomu slibuje, že potom zavolá. „Promiň, už jsem tady.“

„Neměl bys být v práci?“ zeptala jsem se a nesouhlasně povytáhla obočí.

„Mám polední pauzu. Tohle byl oběd,“ prohodil Ridley a s ďábelským zábleskem v očích na mě mrknul.

Stal se rektorem ten rok, kdy já dokončila stopařskou školu. Předtím jsem ho skoro neznala, ale jeho pověst ho předcházela. Všichni ho považovali za jednoho z nejlepších stopařů, jenže už ve čtyřiaadvaceti toho musel nechat. Na svůj věk sice pořád vypadal mladě, ale kvůli neodbytně rašícímu strništi se nemohl dál vydávat za středoškoláka.

To byl ale jen zlomek toho, co jsem o něm slyšela. Taky proslul neustálým střídáním dívek a tohle nebylo poprvé, kdy jsem ho přistihla v kompromitující situaci.

Během těch pár let si ale vždycky počínal jako výborný rektor a spolehlivý kamarád. Takže jsem se mu jeho eskapády snažila moc nevyčítat.

„Víš něco o tom, že by Linuse Berlinga sledoval ještě někdo další?“ zeptala jsem se.

Zamračil se. „Jak to myslíš?“

„Jestli je nějaký důvod, aby ho stopoval i někdo jiný?“ upřesnila jsem. „Z Doldastamu nebo prostě z Kaninu? Nebo snad stopař z nějakýho jinýho kmene?“

„Proč by ho měl sledovat někdo další?“ Ridley zavrtěl hlavou. „Jeho stopařka jsi ty. Měla bys být jediná, kdo se na něj pověsil. Ty jsi někoho viděla?“

„To přesně ne.“ Kousla jsem se zevnitř do tváře a vzhlédla od telefonu k černému sedanu, který se nehýbal. „Totiž, neviděla jsem žádnou osobu, ale sleduje ho tohle auto.“ Natočila jsem telefon tak, aby Ridley vůz viděl.

„Který?“ zeptal se. Pohnula jsem telefonem tak, aby kamera zabírala přesněji.

„To černý, tmavý okna. Poznáváš ho?“

Ridley se na chvíli odmlčel. „Ne, to ne.“

„Toho jsem se bála.“ Opřela jsem se o cihlovou zeď a namířila telefon zase na sebe. Ridley se nakláněl ke kameře, jako by se snažil lépe si auto prohlédnout.

„Neviděla jsi nikoho nastupovat nebo vystupovat?“ zeptal se mě.

„Ne.“

„Může to být nějaká lidská záležitost,“ navrhnul Ridley, ale neznělo to přesvědčivě.

„To bych neřekla,“ povzdychla jsem si. „Zkusím to zjistit.“

„Dobře.“ Ridley sevřel rty do tenké linky a krátce přikývl, jako by mi nechtěl dát souhlas riskovat. „Hlavně žádný hlouposti, Bryn.“

„To já nikdy,“ ujistila jsem ho s úsměvem, ale šéf jen protočil panenky.

„Myslím to vážně,“ zdůraznil. „Pokus se tomu přijít na kloub, ale nic proti nim nepodnikej, dokud si nebudeš jistá, s kým máme tu čest. Já zatím zkusím proklepnout poznávací značku nebo zjistit něco dalšího. Ozvu se ti ještě dneska, jo?“

„Fajn. Kdybych na něco přišla, dám ti vědět.“

„Dávej na sebe pozor, Bryn,“ připomněl mi Ridley, ale než stačil ještě něco dodat, ukončila jsem hovor.

Podle hodin na mobilu mi už do konce polední přestávky zbývalo jen dvacet minut, než začne odpolední vyučování. Moje možnosti byly omezené, ale věděla jsem, že nechci čekat celý den na to, až z auta někdo vystoupí. Pokud Linuse někdo sleduje, musím to zjistit dřív, než se stane něco zlého.

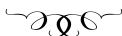
A tak jsem vyšla z uličky a zamířila si to přímo k autu. Ridley by to považoval za hloupost, jenže podle mě to bylo to nejlepší, co jsem teď mohla udělat. Z dvanácti podvrženců, které jsem v minulosti dostala na starost, jsem jich dvanáct přivedla bezpečně domů. Nechtěla jsem dopustit, aby byl Linus prvním, o kterého přijdu.

Stiskla jsem klíčku zadních dveří a předpokládala, že budou zamčené, jenže nebyly, a tak jsem nastoupila. Vpředu seděli dva muži. Když jsem vklouzla na zadní sedadlo, oba se ke mně otočili.

„Co to má sakra –?“ zavrčel řidič.

Když jsem ho uviděla, když se ty jeho ocelově šedé oči setkaly s mými a já ho poznala, srdce se mi sevřelo a z plic mi unikl všechen vzduch. Na okamžik jsem zůstala strnule sedět a on na mě zíral. Pak mě zahltily hněv a strach a smíchaly se ve mně v odpornou směsku.

Vzpamatovala jsem se tak rychle, jak to jen šlo, potlačila vztek a usmála se na něj. Dokonce jsem celkem klidným hlasem vyslovila i jeho jméno. „Konstantin Black.“

Pomsta

Přimhouřil oči a rty se mu nepatrně zvlbnily. „My se známe?“

„Neřekla bych,“ připustila jsem. Nepřekvapilo mě, že si mě nepamatuje.

Mluvili jsme spolu jen jednou, v tu nejdůležitější a nejděsivější noc mého života, jenže on byl tehdy pochopitelně myšlenkami jinde. A předtím jsem byla jen jednou z tisíců jeho nadšených fanynek, které ho v Doldastamu zbožňovaly.

Za ty čtyři roky, co jsem ho neviděla – čtyři roky od chvíle, kdy se pokusil zabít mého tátu a zmizel – se Konstantin trochu změnil. Oči měl tvrdší a v kdysi hladké pleti okolo nich se mu vyhloubily vrásky. Nechal si narůst vousy a vlasy měl o něco delší a nezkrotnější, než co jsem si pamatovala.

Byl to ale nepochybně on. Léta jsem do něj byla jako školačka zamilovaná a při denním snění jsem si představovala jeho obličej a pak strávila roky osnováním odvety a vídala jeho tvář v nočních můrách.

A teď byl tady, jeho oči jen pár desítek centimetrů od mých, a neměl ponětí, kdo jsem.

„Jsi stopařka,“ došlo mu konečně a na rtech se mu objevil ironický úsměšek. Vzpoměla jsem si, jak mě kdysi z tohohle úsměvu šimralo v břiše vzrušením. Teď jsem měla jen chuť praštit ho pěstí.

„Takže ji znáš? Nebo ne?“ zeptal se jeho kumpán.

„Ne, Bente, neznám,“ odpověděl Konstantin a já pohlédla na jeho společníka.

Nikdy jsem ho neviděla, ale podle rysů jsem soudila, že je Omte. Měl hladkou pokožku a zřejmě byl vysoký, ale měl šiřatou čtvercovou lebku a koráلكové oči jako skřet. Nemluvě o tom, že nevypadal moc chytře.

„Po vás je vyhlášeno pátrání, Konstantine,“ pronesla jsem. „Co tady děláte?“ Chtělo se mi plivnout mu do tváře, praštit ho... ale musela jsem potlačit svou touhu po pomstě, abych zjistila, co chce po Linusu Berlingovi.

„Nejspíš totéž co ty,“ prohodil Konstantin.

Přitiskla jsem dlaně k černé kůži sedadla, abych ovládla touhu ho zfackovat. „Co chcete od Linuse? Jistě ne přivést ho zpátky k jeho kmeni. Tak proč ho sledujete?“

„Čekáme jen, až bude šance ho sebrat, a pak –“ začal Bent, ale Konstantin po něm střelil pohledem a jeho kumpán zmlkl.

„Chcete ho unést? Vážně?“ Zavrtěla jsem hlavou. „A máte v plánu žádat za něj výkupné?“

Konstantin stiskl tlačítko na středové konzoli a ozvalo se cvaknutí automaticky zamykaných dveří. „Věci jsou mnohem složitější, než by se zdálo.“

Olízla jsem si rty a navzdory svým nejlepším instinktům jsem jim nabídla olivovou ratolest. „Co se dohodnout? Nezabiju vás, když necháte Linuse na pokoji, abych ho mohla odvést.“ Odmlčela jsem se, když se mi vybavila slova, která mi Konstantin kdysi řekl: *Jednám ve vyšším zájmu, než je zájem království, a musím dokončit své poslání.*

Black naklonil hlavu ke straně a přešel mě pohledem, jako

by si mě teprve teď důkladně prohlédl. „Neznáme se přece jenom odněkud?“

Benta už to zřejmě přestalo bavit. Otočil se na sedadle s přihlouplým křivým úsměvem ve tváři. „To je fuk. Já to s ní vyřídím.“

„Bente, možná –“ začal Konstantin, ale jeho kumpán už se do toho dal.

Naklonil se dozadu a natáhl se po mně. Ruce měl nezvykle mohutné, jako medvědí tlapy, ale byl pomalý. Snadno jsem mu proklouzla.

Popadla jsem ho za tmavé vlnité vlasy a šklubla mu hlavou ke straně, až udeřila do okýnka vedle mě. Pustila jsem ho, rychle se zaklonila a kopla ho do hlavy, která znovu narazila na okno. Sklo bylo neprůstřelné, ale proměnilo se v pavučinu prasklin zbarvených krví, která proudila z Bentovy rozbité hlavy.

Teď se ke mně obrátil i Konstantin a chtěl po mně chňapnout. Ucukla jsem a přelezla přes Bentovo zhroucené tělo k popraskanému oknu. Black mě zepředu chytil za nohu, právě když jsem zatlačila tělem proti sklu, ale naštěstí jsem měla podkolenky. Šklubla jsem chodidlem, takže mu v ruce zůstala jen moje bota a podkolenka, a vrhla se z auta na chodník.

Dopadla jsem na něj tak, až jsem si přitom rozbila koleno, ale okamžitě jsem vyskočila. Konstantin vyrazil z auta. Musela jsem se dostat k Linusovi dřív, než se ten kluk vrátí do školy, abych ho dokázala před Blackem ochránit.

Konstantin mě chytil za paži, ale otočila jsem se a dala mu pořádnou ránu do břicha. Byl to tak dobrý pocit, že jsem si to musela zopakovat, tentokrát s větší silou. Bodnout ho kordem by mi přineslo ještě větší uspokojení, ale aspoň něco.

Když se předklonil bolestí, sykla jsem mu do ucha: „To bylo za tátu. Měls radši přistoupit na dohodu.“

Pořád mě držel za paži a jeho prsty se sevřely křečovitěji, když mu to došlo. „Ty jsi kancléřova dcera.“

„Bryn Avenová,“ zašeptala jsem mu do ucha. „Zapamatuj si to jméno, protože já budu ta, kdo tě zabije.“ A vrazila jsem mu koleno do rozkroku. Pustil mě a já ucouvla.

„Pedofil, je tady pedofil!“ zavřískla jsem a ukazovala na Konstantina prstem. „Chtěl mě ošahávat! Slídí kolem školy, aby dostal co nejvíc dětí!“

Bylo mi devatenáct, ale ve školní uniformě jsem vypadala mladší. Chodník byl teď v poledne plný lidí, kteří se zastavovali a sledovali nás už od okamžiku, kdy jsem vypadla z rozbitého okýnka. Koleno mi krvácelo, uniformu jsem měla po-mačkanou a vypadala jsem úplně zuboženě.

Muži se začali stahovat kolem Konstantina, ženy vyfuká-ly na mobilech číslo policie a já uprchla do davu. Na chví- li jsem se zastavila v bezpečí za hradbou těl a pozorovala ho.

Konstantin mi pohled oplácel, očima ani na okamžik ne-uhnul. Čekala jsem, že v nich uvidím zuřivost nebo aroganci, ale nebylo tam ani jedno. Místo toho mě sledoval s jakousi lí- tostí, až se na nepatrný okamžik otupily hrany mé nenávisli vůči němu a já si ji musela silou vůle zase přivolat zpátky.

Při vyšetřování Konstantinova útoku na mého otce nikdo nedokázal odhalit pravý motiv. Podle všeho byl Black od chví- le, kdy se před deseti lety stal stopařem, dobrým a věrným strážcem království. Nikdy neměl žádný spor s mým tátou ani s králem nebo královnou.

Jak ale běžel čas, usoudila jsem, že na jeho motivu nezá- leží. Žádný důvod nemohl ospravedlnit to, co udělal. I kdyby toho litoval a jednoho dne prosil za odpuštění, ode mě se ho nikdy nedočká.

Pak ho dav pohltil a já se rozběhla pryč. Slyšela jsem, jak na mě všichni volají, ať počkám, ale pádila jsem o to rychleji.

S jednou botou jsem byla nemotorná, takže když jsem do-

běhla k restauraci, zula jsem si ji a ponožku taky. S chladným betonem pod bosými chodidly jsem se stejně cítila nejlíp.

Když jsem nakoukla oknem dovnitř a viděla, že Linus zrovna platí, potlačila jsem vzbouřené emoce, které ve mně setkání s Konstantínem Blackem vyvolalo. Měla jsem poslání a na ně jsem se teď musela plně soustředit.

Netušila jsem, jak to s Linusem bude probíhat. Bavili jsme se spolu teprve tři dny. V ideální situaci bych se o kontakt pokusila tak za dva až tři týdny, možná až za měsíc. Teprve pak bych podvržence odvezla do Doldastamu.

„Linusi!“ vykřikla jsem, když jsem otevřela dveře do restaurace. Servírka se mě pokusila zarazit, ale prosmýkla jsem se kolem ní a vrhla se k jeho stolu.

„Bryn?“ Zvedl ke mně zmatené hnědé oči. „Co tady děláš?“

„Věříš mi?“ vyhrkla jsem, po všem tom tělocviku trochu zadýchaně.

„Cože?“ Linus pohlédl na svoje kamarády, kteří se nervózně pochechtávali, a pak zase na mě. „Teče ti krev, Bryn. Něco se ti stalo?“

„Ne, vážně. Na tohle nemáme čas.“ Otočila jsem se ke dveřím. „Jestli chceš zůstat naživu, pojď se mnou.“

Oba jeho kamarádi se rozchechtali, ale Linus ztěžka polkl. Rukávy saka měl vyhrnuté k loktům a já viděla, jak se mu odstín pokožky trochu změnil. Ne úplně, ale olivovou vystřídal namodralý odstín.

To bylo dobré. Znamenalo to, že Linus je vyděšený. Takže mi věří.

„Slečno, musím vás požádat, abyste odešla,“ pronesla pevně servírka.

„Linusi, musíme jít. Hned teď.“

Přikývl. „Tak jo.“

Jeden z jeho kamarádů se nevěřičně ozval. „Počkej, ty s tou pošahanou holkou fakt půjdeš?“

Linus se postavil a neodpověděl mu. Udělal jen krok od stolu a zakopl o svou rozvázanou tkaničku. Chytila jsem ho za ruku a on se na mě rozpačitě usmál.

„Máš štěstí, že jsem tady,“ zamumlala jsem a vyvedla ho za ruku z podniku.

„Co se děje?“ zeptal se mě.

Když jsme se ocitli na ulici, podívala jsem se směrem, odkud jsem přiběhla. Pořád tam ještě postával menší dav, ale černý sedan s Konstantinem a Bentem zmizel. Teď byli na tahu oni.

„Vysvětlím ti to potom. Teď se musíme co nejrychleji dostat z Chicaga.“

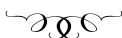
Auto, které jsem si půjčila, stálo na školním parkovišti, jenže to mohl Konstantin vědět. Nebo tam na nás čekat.

„Kam jedeme?“ vyhrkl Linus, když jsem mávla na taxík.

„Nejdřív sehnat auto a pak domů.“ Podržela jsem mu otevřené dveře oranžového vozu.

„Ale já jsem doma v Chicagu,“ pronesl nechápavě, když vklouzl dovnitř.

Usmála jsem se na něj. „Já mluvím o tvém *pravým* domově.“

Podvrženec

„Doldastam,“ opakoval Linus, jako to dělal už celý předchozí den a půl. Pokaždé, když to vyslovil, položil důraz na jinou slabiku, jak se usilovně snažil napodobit mou výslovnost.

Půjčila jsem si nové auto. Cesta z Chicaga na jisté kanadské nádraží nám trvala dvacet hodin. Zastavovali jsme se jen pro benzin a na záchod.

Než jsme vyrazili, stavili jsme se u mě v hotelu a já se převlékla do pohodlnějších džínů a trička. Jenže pro Linuse jsem žádné náhradní oblečení neměla a návštěvu u něj v bytě jsem nemohla riskovat. Teprve ve Winnipegu jsme se zastavili na dost dlouho, abych mu koupila pořádnou zimní bundu a čepici a taky další oblečení, aby se konečně mohl vysvléknout ze školní uniformy.

Netušila jsem, jestli Konstantin a Bent pracují na vlastní pěst, nebo je jich víc, a věděla jsem, že se nebudu cítit v bezpečí dřív než za hradbami Doldastamu. Vlastně bylo jedno, kolik chlapů po nás jde. Konstantin Black sám mi úplně stačil, abych měla nervy nadranc.

Když jsem s ním mluvila nebo když jsem s ním zápasila, snažila jsem se působit sebevědomě, ale jakmile jsme dorazili do hotelu, musela jsem se jít vyzvracet. Přece jen jsem se zničehonic ocitla tváří v tvář muži ze svých nočních můr a byl by div, kdyby to na mě nezapůsobilo.

Když jsem ale byla s Linusem, snažila jsem se ovládat a chovat se co nejnormálněji. Jestli ho mám udržet naživu, musím být bdělá, což znamená klidná. A tak jsem seděla ve vlaku vedle něj, dívala se z okýnka a potlačovala paniku, aby na mě nebyla znát.

„Řekl jsem to správně?“ dožadoval se Linus.

„Ano, dokonale,“ ujistila jsem ho s nuceným úsměvem.

„Tady je krásně.“ Linus ukázal z okna na zasněženou lesnatou krajinu Manitoby, kterou jsme projížděli.

„Ano, to je,“ souhlasila jsem.

„Tady jsem se narodil?“

„Ne, zrovna *tady* to nebylo, od Doldastamu jsme pořád ještě daleko, ale v zásadě... jo. Narodil.“

„Jsem podvrženec.“ Bez ohledu na to, kolikrát to zopakoval, to pokaždé znělo, jako by ho to mátl. „Jsem Kaninec. Ty jsi Kaninka.“

„Jo,“ potvrdila jsem, protože to bylo jednodušší, než ho opravovat. Byla jsem Kaninka – zčásti. Ale ten kluk už toho musel zpracovat tolik, že jsem ho nemohla zatěžovat ještě svým životním příběhem.

Kdyby o Kanincích věděl něco víc, došlo by mu už při pohledu na mě, že nevypadám jako oni.

Linus měl tmavě hnědé vlasy ostříhané nakrátko a nagelované tak, aby zkontroloval nepoddajné kudrny. Jeho oči měly stejnou barvu. Já měla naopak vlnité blond vlasy, které se snadno upravovaly, a barva mých očí připomínala azurovou oblohu nad námi. I Linusova pokožka byla o několik odstínů tmavší než moje.

Na tvářích měl jemný náznak pih. To pro Kanince typické nebylo, ale slušely mu. Linus měl upřímný obličej a nevinnost chlapce, který nedokáže skrývat své city, a jeho výraz se každých pár minut měnil od ohromeného k bolestně zmatanému.

Teď se zamračil. „Jsem troll.“

Dlouhá cesta autem mi poskytla dost času, abych mu vysvětlila všechno podstatné, ale stejně se s tím ještě úplně neszil. Obvykle to trvá mnohem déle, proto taky zpravidla trávím se svými svěřenci mnohem delší dobu, než jim odhalím pravdu. Je mnohem snadnější něco přijmout, když máte čas to vstřebat, než když se vám realita najednou rozprskne před očima.

„Vždycky jsem věděl, že jsem jiný.“ Zadíval se na podlahu. „Ještě předtím, než se mi začala měnit barva kůže. Jenže jsem si myslel, že jsem něco jako X-Meni.“

„No tak promiň, superhrdinové nejsme. Ale být Kanincem je občas stejně super,“ pokusila jsem se ho povzbudit.

Otočil se ke mně a jako by se mu maličko ulevilo. „Jo? Jak to?“

„Tak třeba jsi Berling.“

„Cože jsem?“

„Promiň, tak se jmenuješ příjmením. Berling.“

„Ne, jmenuju se –“

„To bylo příjmení tvý hostitelský rodiny,“ přerušila jsem ho. Čím dřív v duchu přetne pouto k těm, kdo se o něj starali, tím snadnější pro něj bude přijmout, kdo je. „Tví rodiče jsou Dylan a Eva Berlingovi. Jmenuješ se Berling.“

„Aha. Dobře.“ Přikývl, jako by se to přece rozumělo samo sebou, a sklonil hlavu. „Uvidím svou hostitelskou rodinu ještě někdy?“

„Možná,“ zalhala jsem. Nechtěla jsem být tou, kdo mu oznámí, že už nikdy neuvidí lidi, u kterých strávil osmnáct let živo-

ta v přesvědčení, že jsou to jeho maminka a tatínek. „Musíš si o tom promluvit se svými pravými rodiči.“

„A co je tak super na tom být Berling?“ zajímal se.

„Tak pro začátek jste šlechta.“

„Já jsem šlechtic?“ Celý se rozzářil. Tohle zní vždycky mnohem líp, než jak je to ve skutečnosti.

„Jo.“ Oplatila jsem mu úsměv. „Tvůj táta je markis a maminka marksina – to je v podstatě kaninská obdoba titulu vévoda a vévodkyně.“

„Takže já jsem markis?“

„Ano. Máte velké sídlo. Ne tak krásné jako královský palác, ale skoro. Máte sloužící, koně a kočáry. Tvůj otec je nejlepší přítel krále. Budeš pořádat nóbli večírky, chodit s nejhezčíma holkama a žít šťastně až navěky, vážně.“

„Chceš mi říct, že jsem se ocitnul v pohádce a nespím?“ ujistil se Linus.

Pousmála jsem se. „Tak trochu jo.“

„Ty kráso.“ Zaklonil hlavu. „A ty jsi marksina?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, stopařka. Což je od šlechtičny asi tak daleko, jako kdybych byla člověk.“

„Takže my...“ Odmlčel se a olízl si ret, „... nejsme lidi?“

„Ne. Představ si to jako lvy a tygry,“ použila jsem svou obvyklou analogii, pomocí níž jsem podvržencům vysvětlovala rozdíl. „Jsou to kočkovitý šelmy, mají podobný rysy, ale nejsou stejné. Lev není tygr. A Kaninec není člověk.“

„Ale patříme ke stejnému druhu?“ Zjevně si oddechl.

„Jo. Díky tomu, že jsme si s lidma tak podobní, jim můžeme nechávat naše děti. Můžeme se vydávat za lidi.“

„Aha.“ Chvilí seděl mlčky, jako by ho to už uspokojilo, a pak se zeptal: „Tak jo, už chápu, že jsem podvrženec. Ale proč jsem podvrženec?“

„Jak to myslíš?“

„Proč mě nevychovali vlastní rodiče?“ zeptal se Linus.

Zhluboka jsem se nadechla. Tuhle otázku zatím nepoložil a já doufala, že mu to vydrží až do Doldastamu. Tohle vysvětlení bylo vždycky mnohem přijatelnější z úst rodičů než od stopaře, zvláště když potom následovaly další otázky. *Oni mě neměli rádi? Nebo: Jak může někdo takhle odložit vlastní miminko?* A byly na místě.

Jenže Linus se zeptal mě, takže jsem mu musela něco odpovédět.

„Začalo se s tím už dávno, když lidé měli mnohem pokročilejší zdravotní péči a školy než my,“ začala jsem vysvětlovat. „Naše novorozenecká úmrtnost byla tehdy obrovská. Spousta miminek po porodu dlouho nepřežila, a když, tak se nevyvíjela dobře. Museli jsme něco udělat, pokud jsme to neměli vzdát a splynout s lidskou rasou.“

A tak jsme se rozhodli pro podvržence,“ pokračovala jsem. „Vzali jsme lidské dítě, nechali na jeho místě kaninské a lidské jsme umístili do sirotčince.“

Jiné kmeny si braly lidské děti do svých sídel. Doufaly, že tak budou mít v ruce nějaké trumfy, kdyby se s podvržencem něco zvrto a on se rozhodl nevrátit se zpět. Jenže to se stávalo zřídkakdy a my jsme usoudili, že tahle pojistka – vychovat lidské dítě s důvěrnými znalostmi o naší komunitě – je příliš riskantní, než aby se vyplatila. Takže necháváme lidské děti mezi lidmi.

Naše děti tak u lidí prospívají, jsou zdravé, silné, vzdělané a v patřičném věku se vracejí domů.“

„Takže ty vaše nemocnice a školy pořád nestojí za nic?“ zeptal se Linus.

„Pořád žádná sláva,“ připustila jsem. „Ale to není všechno.“

„A co ještě?“

Povzdychla jsem si, ale usoudila jsem, že bych měla odpovědět popravdě. A pravda byla taková, že jsme praxi s podvrženci udržovali hlavně kvůli penězům.

Kaninci žili v malých obcích co nejdál od lidské civilizace. Abychom si mohli zachovat svůj životní styl spojený s obděláváním půdy a vyhnout se tomu uspěchanému lidskému se vším tím dojížděním do práce, kreditními kartami a podbízením politiků a taky válkami, nechtěli jsme žít mezi nimi.

Asi bychom dokázali být soběstační i sami, ale popravdě řečeno milujeme přepych. Zůstáváme v kontaktu s lidmi hlavně proto, že stojíme o jejich bohatství. Kaninci trpí stejně jako všichni trollové nepřekonatelnou touhou po špercích.

Dokonce i Linus, který jinak působil jako běžný puberťák, měl velký prsten s křiklavým rubínovým kamenem, stříbrný kroužek na palci, kožený náramek a řetízek na krku. Jediná lidská bytost mužského pohlaví, na které jsem kdy viděla tolik šperků jako na trollovi, je Johnny Depp. A vzhledem k tomu, jak vypadá, mám vážné podezření, že je ve skutečnosti taky troll.

A k uspokojení téhle touhy nám pomáhají podvrženci. Dáváme kaninské děti do těch nejbohatších lidských rodin, jaké najdeme. Ne zrovna rodin celebrit nebo šlechty, ale natolik zámožných, aby bylo jasné, že pro své děti zřídí tučné světecké fondy.

Když jsou naše děti dost staré, abychom si je odvedli, vydají se pro ně stopaři jako já. Získáme si jejich důvěru, vysvětlíme jim, kdo jsou, a pak je přimějeme, aby vybraly svá bankovní konta. Takže se vrátí do kaninské komunity s velice vítanými finančními prostředky.

Nakonec za tím tedy stály jen tradice a lačnost, a když jsem viděla dychtivý výraz v Linusově tváři, nesebrala jsem v sobě odhodlání povědět mu to. V našem světě bylo i tak dost krásy a velkoleposti a já chtěla, aby je Linus viděl dřív, než se setká s jeho nejtemnějšími stránkami.

„Až přijedeš domů, rodiče ti to vysvětlí,“ slíbila jsem mu.

Linus pak ztichl, ale já se ani nesnažila usnout. Když vlak vjel do stanice, natáhla jsem si zase svoje těžké zimní šněrova-

cí boty. Nosila jsem je nerada, ale pořád lepší, než aby člověku umrzly prsty u nohou. Zachumlala jsem se do bundy a čepice a poradila Linusovi, aby udělal totéž.

Popadla jsem svůj velký batoh a přehodila si ho přes ramena. Díky stopařskému výcviku jsem dokázala balit jen to nejnnutnější. Věci na třítydenní nebo měsíční výpravu se mi všechny vešly do jednoho batohu.

Sotva jsme vystoupili z vlaku a zakouzl se do nás ledový víchř, Linus zalapal po dechu.

„Jak to, že je tady taková zima?“ zaúpěl a zamotal si šálu kolem obličeje. „Je duben, neměly by už kvést kytky?“

„Ty nepokvetou ještě tak dva měsíce,“ upozornila jsem ho a vydala se před ním z nádraží k místu, kde jsem nechala zaparkovaný svůj Land Rover LR4.

Naštěstí nebyl zasněžený. Občas jsem se vrátila a našla svoje terénní auto úplně pod sněhem. Hodila jsem tašku do zadu a vklouzla za volant. Linus rychle nastoupil, a když jsem nastartovala, pořád se třásl.

„Nevím, jestli se mi tady bude líbit,“ procedil skrz zimou jektající zuby.

„Na to si zvykneš.“ Ukázala jsem na digitální teploměr na palubní desce. „Dneska je jen něco málo pod nulou, což je na tuhle roční dobu docela dobré.“

Když se motor zahřál, zařadila jsem rychlost a vyjela na silnici. Mířili jsme podél Hudsonova zálivu k jihu. Z nádraží do Doldastamu to byla skoro hodina, ale Linus během ní skoro nemluvil. Soustředil se na krajinu za okny. Všechno bylo ještě pod sněhem, který tady nemělo co ušpinit, takže vše vypadalo panensky čisté.

„Proč jsou ty stromy takový?“ ukázal po chvíli na jediné zástupce vegetace, které se tady přes zimu udržely.

Vysoké neopadavé jehličnaté stromy, které narušovaly zimní bělost, byly všechny trochu nahnuté k východu a větve jim

rostly jen po jedné straně. Lidem, kteří to nikdy předtím neviděli, to přišlo maličko divné.

„Říká se tomu Krummholzův efekt,“ poučila jsem ho. „Ze severozápadu silně fouká a pro stromy a větve je těžký růst proti větru, takže se od něj odklánějí.“

Když jsme se blížili k Doldastamu, stromy zhoustly. Silnice se zúžila natolik, že na ní bylo sotva místo pro můj Land Rover. Kdyby něco jelo proti nám, museli bychom uhnout do lesa.

Stromy vypadaly, jako by se po nás natahovaly, skláněly se nad cestou a jejich dlouhé větve se sáply až k ní. Byly tenké a prověšené jako větve smutečních vrb, ale temně zelené a silnější než vrbové. Tyhle stromy byly hybridy, které uměli pěstovat jen Kaninci. Pomáhaly nám skrýt cestu do našeho království, takže bylo méně pravděpodobné, že by ho odhalili lidi.

V protisměru se nic nevynořilo. Silnice byla prázdná, což bylo normální. Nikdo jiný kromě stopařů většinou z města neodjížděl.

Hradby nebyly vidět, dokud jsme se neocitli skoro u Doldastamu, protože je ukryval les. Měřily šest metrů. Kaninci je postavili už před dvěma staletími, ale zůstávaly pořád pevné.

Linus se naklonil dopředu a zíral přes čelní sklo. Když jsme projížděli městem, úzké silnice lemovaly nízké domky co nejvíce skryté v křoví, ale těch si nevšímal.

Jeho pozornost upoutal palác, který se vypínal na druhé straně města. Byl z šedivého zdiva, takže vypadal jako hrad, jen bez cimbuří a věží. Tvořil ho pravidelný obdélník plný lesklých oken.

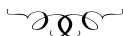
Dojela jsem do centra města, a když jsem zahrnula na jižní stranu a palác se tyčil před námi, trochu jsem zpomalila, aby si ho Linus mohl lépe prohlédnout. Pokračovala jsem v jízdě a zastavila o kus dál, před o něco menším, ale stejně majestátním

ním kamenným sídlem. Na rozdíl od paláce mělo šikmou střechu, takže vypadalo spíš jako elegantní zámek.

„To je ono?“ Linus vypadal, že jejich menší dům na něj udělal stejný dojem jako palác.

„Jo, tady budeš bydlet.“

„Páni.“ Ohromeně zavrtěl hlavou. „To je vážně pohádka.“

Stáj

Když jsem zajela s Land Roverem do garáže, byla už tma. Opatrně jsem zaparkovala mezi další SUV a mohutný Hummer. Dálkovým ovládáním jsem za sebou zavřela vrata garáže.

Aspoň technicky vzato to byla garáž, jinak šlo spíš o kamennou pevnost s desítkami aut a dalším stopařským vybavením. Vlevo od garáže byly učebny a tělocvična, kde se stopaři trénovali, a také rektorova kancelář.

Když jsem odvedla Linuse do domu Berlingových, už jsem si neoblékla bundu ani vysoké boty, protože jsem věděla, že pojedu rovnou sem. Garáž byla vytápěná, stejně jako většina prostor v Doldastamu. I podlaha, takže sotva jsem vystoupila z auta, cítila jsem pod bosými chodidly teplo.

Přešla jsem na druhou stranu auta a vytáhla svou tašku, když jsem uslyšela, jak se otevírají postranní dveře. Byly to ty z rektorovy kanceláře a já vzhledla k Ridleymu Dresdenovi.

„Potřebuješ pomoc?“ zeptal se.

„Ne, jsem hotová.“ Přehodila jsem si tašku přes rameno a vydala se do šaten.

Ridley měl na sobě vestu a kravatu, rukávy od košile vy-

hrnuté k loktům. Stejně jako já byl bosý. Tmavé vlasy nosil ostříhané nakrátko, ale stejně se mu trochu kroutily. Dokonale ho vystihovaly – i když se snažil působit spořádaně, pořád na něm zůstávalo něco, co se nedalo úplně zkrotit.

Před policiemi jsem hodila tašku na zem a přidřepla si k ní. Než ke mně Ridley došel, už jsem vylovila dva falešné pasy – můj a Linusův.

„Nevypadáš tak špatně,“ prohodil s rukama v kapsách.

Podívala jsem se na něj a ušklíbla se. „A já myslela, že ne-
jseš na blondýny.“

Pokud jsem věděla, jeho poslední přítelkyně byly brunetky, ale to mezi Kaniny moc o ničem nevypovídá. Kaninci mají jako všichni trollové jisté společné rysy. Tmavé vlnité vlasy, hnědé nebo šedé oči, olivovou pokožku, menší, drobnější postavu a často jsou fyzicky atraktivní. V tom jsou podobní Tryllům, Vitřům, a pokud vynecháme tu přitažlivost, dokonce i Omtům.

Jedině Skojarové jsou jiní, mají bledou pleť, plavé vlasy a modré oči. A u mě se skojarská krev prozradila na první pohled. Devadesát procent obyvatel Doldastamu mělo hnědé vlasy. Já ne.

„Ale jdi. Všichni chlapi jsou na blondýny,“ namítl s posmáním Ridley.

Sarkasticky jsem se zasmála. Svět za hradbami Doldastamu tenhle názor sdílel, jak Ridley věděl ze svých stopařských časů. Tady bylo moje zbarvení nedostatkem.

„Myslel jsem, že nevypadáš špatně po tom setkání,“ upřesnil Ridley.

Postavila jsem se a střelila po něm pohledem. „Bojovat umím.“

„To vím.“ Zvažněl a zadíval se na mě tak ustaraně, jak jsem to vídala jen málokdy. „Ale taky vím, jak muselo být těžké postavit se Konstantinu Blackovi.“

Odvrátila jsem se od něj, aby na mě nepoznal, jak to mnou otrásl. „Díky, ale víš, že o mě si starosti dělat nemusíš.“

„Nemůžu si pomoci.“ Ridley na okamžik zaváhal, než dodal: „Je to moje práce.“

Vytáhla jsem zásuvku s pořadači a hledala ten se svým jménem. Pak jsem do něj zastrčila pas.

„Musela ses asi hodně ovládat, abys ho nezabila,“ ozval se Ridley, když jsem mlčela.

„Když už mluvíme o tvé práci, zjistils, proč šli po Linusovi?“ Sklonila jsem se nad taškou a začala v ní zase lovit. Nechtěla jsem o tom mluvit. Nechtěla jsem ani nahlas vyslovit Konstantinovo jméno.

„Ne, zatím nic nemáme. Na ráno jsem si domluvil telefonát s ometskou královnou a v deset dopoledne mám schůzku s králem, královnou a kancléřem.“ Odmlčel se. „Byl bych rád, kdyby ses jí taky zúčastnila.“

„Schůzky mě nebaví.“ Což nebyla vůbec lež, ale ani ten důvod, proč jsem na tohle setkání nechtěla jít.

Bude tam můj táta jako kancléř a já před ním nechtěla mluvit o tom, že jsem si nechala uniknout muže, který se ho pokusil zabít. Věděla jsem, že táta mi to vyčítat nebude, ale necítila jsem se proto o nic méně provinile.

Vyndala jsem z tašky americkou a kanadskou hotovost. Ridley vytáhl z kapsy klíče a odemkl sejf na druhém konci místnosti. Svoje klíče jsem měla zahrabané někde vespod, takže to bylo rychlejší.

„Víš o tom víc než my všichni,“ ozval se. „Potřebujeme tě tam... kvůli Linusovi i ostatním podvržencům.“

„Tak já přijdu,“ slíbila jsem zdráhavě. Hrbila jsem se nad taškou a hledala svoje ostatní stopařské vybavení – nůž, mobil, deník a další maličkosti – které jsem chtěla narovnat do polic.

„Co tady vůbec děláš?“ zeptala jsem se. „Nemáš mít večer volno?“ Jeho pracovní doba byla poněkud pravidelnější než moje.

„Viděl jsem tě přijíždět.“ Opřel se o auto zaparkované vedle mého a pozoroval mě. „Chtěl jsem se přesvědčit, že je všechno v pořádku.“

„Až na tu šarvátku všechno v pohodě.“ Pokrčila jsem rameny. „Přivezla jsem Linuse a teď je u rodičů. Sice to s ním bylo rychlejší než obvykle, ale vzal to vážně dobře. Teď už potřebuju vypadnout a jít se vyspat.“

Jeho temné oči na mě dlouze ulpěly. „Kdy jsi spala naposledy?“

„Který je den?“

Nakrčil obočí. „Středa.“

„No, takže...“ odmlčela jsem se a přemýšlela, „... v pondělí.“

„Bryn.“ Ridley popošel blíž. „Já to udělám. Běž si lehnout.“

„Už jsem skoro hotová, a jestli nevyplním deník, můj příšerný šéf mi půjde po krku,“ zažertovala jsem. Ridley si povzdychl.

„Víš co?“ Vytrhl mi deník. „Pomůžu ti, i když o to nestojíš.“ Otevřel ho a začal vyplňovat.

S jeho pomocí jsem to zvládla za pár minut. Všechno už bylo uklizené, v tašce zůstalo jen moje oblečení a laptop. Když jsem si začala oblékat zimní bundu a vysoké boty, Ridley mě vyzval, abych ještě chvíli počkala. Zmizel a vrátil se v uhlově černém vlněném kabátu a hladkých černých holínkách.

„Vyprovodím tě domů.“

„Vážně?“

Přikývl. „Už tady končím a ty bydlíš za rohem.“

I to bylo přehnané, bydlela jsem dvě minuty pěšky od garáže. Ridley to měl dál, stejně jako ostatní v Doldastamu.

Po setmění byla ještě větší zima. Ridley si ohrnul límec a zastrčil ruce do kapes, když jsme spolu vykročili. Já si naštěstí vzala čepici, takže mi to nevadilo. Sníh nám křupal pod nohama a my mířili po dlážděné cestě k mému podkroví.

Zadávala jsem se na Ridleyho v měsíčním světle a nemohla si pomoci, abych ho neobdivovala – byl tak vysoký a silný, s náznakem strniště na bradě. Ridleyho vzhled by mě mohl rozptylovat od práce, pokud bych to dovolila. Naštěstí jsem byla mistr v ovládnání zbytečných, nebezpečných pocitů jako přitažlivost, takže jsem se odvrátila.

„Nebudu mít, doufám, potíže?“ prohodila jsem.

Ridley se na mě podíval, jako bych se zbláznila. „Proč bys měla?“

„Protože nevím, jestli se teď Berlingovi dostanou k Linusovým penězům. Osmnáct mu bude až za pár dní, kdo ví, co se za tu dobu může stát s jeho fondem.“

„Dostala jsi ho bezpečně domů. To je nejdůležitější,“ prohlásil. „Ostatní je jen třešnička na dortu.“

„Takže podle tebe jsem udělala dobře, když jsem ho hned odvezla?“

„Naprosto.“ Ridley se zastavil a já taky. Pohlédl na mě. Cestu osvětlovaly lampy i měsíc, takže jsem v jeho oříškových očích viděla upřímnost. „Máš skvělé instinkty, Bryn. Jestli myslíš, že Linusovi něco hrozilo, pak to tak bude. Kdo ví, co by mu Konstantin Black udělal!“

„Jo.“ Vzdychla jsem. „Jenže co když to Linusovi rodiče budou brát jinak?“

„Berlingovi takoví nejsou, a i kdyby byli...“ Pokrčil rameny. „Kašli na ně. Chránila jsi jejich syna a na ničem jiném nezáleží.“

Usmála jsem se. „Díky.“

„Nemáš zač.“ Taky se na mě usmál a ukázal ke stodole před námi. „Teď už běž a vyspi se. A nezapomeň v deset na tu schůzku.“

„Tak zítra, Ridley.“

„Dobrou noc.“

Otočila jsem se a rozběhla se ke stodole. Můj šéf zůstal stát na ulici a sledoval mě, dokud jsem nebyla bezpečně uvnitř. Ve

spodním patře budovy byly stáje, ale podél stěny vedlo schodiště k malému bytu nahoře, kde jsem bydlela.

Uvnitř byla zima. Vypnula jsem topení, protože jsem původně plánovala, že budu v Chicagu měsíc nebo i víc. Než jsem si svlékla bundu, přiložila jsem do kamenného krbu pár polínek. Měla jsem samozřejmě ústřední topení, ale přirozené teplo je vždycky příjemnější.

Dole jsem slyšela koně plemene Tralla, jak velkými kopyty buší do cementové podlahy stání, jak frkají i jak se ukládají na noc. Tohle plemeno sem Kaninci přivezli před staletími ze Skandinávie. Byli to mohutní tažní koně, větší než Clydesdaleští koně, se širokými plecemi, dlouhými hřívami a silnými trsy srsti kolem kopyt.

Koně ve stáji patřili králi a královně. Jako všichni Trallští koně se používali jen při ceremonálních příležitostech, tahali kočár s královnou, když jela na oficiální návštěvu nebo ve slavnostním průvodu.

Dalo se na nich i jezdit a já si jednoho z nich, Blooma, půjčovala tak často, jak jsem jen mohla. Byl to mladý hřebec se stříbřitě šedivou srstí. Ačkoli jsem teď byla tak unavená, měla jsem chuť sejít dolů a přivítat se s ním, cítit jeho drsnou srst, když by se o mě otíral nozdrami a hledal v kapsách mrkev nebo jablka.

Jenže jsem věděla, že si musím odpočinout před zítřejší schůzkou, a tak jsem usoudila, že bude moudřejší shledání s Bloomem taky přesunout na další den.

Místo toho jsem si vybalila zbytek věcí. Můj byt byl malý, zabíral jen asi čtvrtinu půdy. Za stěnou začínal prostor, kde ležely balíky sena a visely koňské postroje a sedla.

Nezabrala jsem moc místa. Měla jsem tu postel, odřený gauč, šatní skříň, pár polic přečpaných knížkami a židli i psací stůl, na který jsem položila laptop. Nic víc jsem nepotřebovala.

Zatímco jsem čekala, až se podkroví trochu ohřeje, převlék-

la jsem se do pyžama. Zrovna když jsem usoudila, že víc už topit nemusím, zaslechla jsem dusot kroků na schodech. Vzhledem k rychlosti a naléhavosti – znělo to jako stádo malých, ale dychtivých slonů – jsem hádala, že se buď něco stalo, nebo je to Ember Holmesová.

„Bryn!“ vyhrkla Ember, když rozrazila dveře. Vrhla se ke mně, objala mě a tiskla mě k sobě, divže mi nezlámala kosti. „Jsem tak ráda, že jsi v pořádku!“

„Díky,“ podařilo se mi ze sebe vymáčkout, zatímco mě drtila v objetí.

„Proč jsi mi nezavolala, že se vracíš domů?“ vyčetla mi Ember. Dívala se na mě planoucíma temnými očima, ruce v bok. „To jsem se musela dozvědět od Ridleyho, že tě napadli a přijedeš dřív?“

„Dík, Ridley,“ procedila jsem ironicky.

„Proč jsi mi nedala vědět, co se stalo?“ dotírala na mě dál Ember.

„Nechtěla jsem, aby se to rozkřiklo.“ Posadila jsem se na postel. „Myslela jsem, že nejlepší bude to tajit, než zjistíme, oč tam šlo.“

„No...“ Ember nevěděla, co na to namítnout, a tak si jen odhrnula ofinu z očí. „Mně jsi to snad říct mohla. Jsem tvoje nejlepší kámoška.“

„Moje nejlepší kámoška“ je malá a štíhlá, aspoň o deset nebo dvanáct centimetrů menší než já a to nejsem zrovna nejvyšší. Je dobrá bojovnice, má rychlé nohy a je odhodlaná. Toho si na ní vážím, ale spojuje nás hlavně něco jiného.

Ember, stejně jako já, do kaninské společnosti úplně nezapadá. V jejím případě proto, že je Trylle. Její táta pracoval pro tryllskou královnu, než se před čtyřmi lety přestěhovali do Doldastamu. Ne že by je tady zrovna vítali s otevřenou náručí. To Kaninci nevítají cizince nikdy, ale Ember a její rodina si tu vydobyly své postavení.

Kromě toho má Ember další komplikaci – je lesbička ve společnosti, která tyhle záležitosti zrovna netoleruje. Ovšem je stopařka, nepatří ke šlechtě ani do rodiny s významným postavením a navíc není Kaninka, takže si jí lidi přece jen tolik nevšímají. Ne že by se snad Ember nechala od někoho deptat.

„Já vím. Promiň,“ omluvila jsem se. „Příště ti to určitě řeknu.“

„Tak co se stalo?“ Posadila se na postel vedle mě.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani není o čem mluvit.“

„Ridley povídal...“ Ember se odmlčela a do hlasu jí pronikl soucit. „Povídal, že něco s Konstantinem Blackem.“

Sklopila jsem oči a zhluboka se nadechla, ale cítila jsem na sobě její pohled, jak pátrá po známkách traumatu nebo zoufalství. Ember se sem přistěhovala jen pár dní po Blackově úprku. Při útoku na mého tátu tady sice nebyla, ale zažila důsledky.

Moje nervy byly tehdy obnažené, zuřila jsem na Konstantina i sama na sebe. Na sebe proto, že jsem nedokázala tátu ochránit líp a že jsem ke Konstantinovi chovala tak silné city.

Ember a moje další kamarádka Tilda Mollerová patřily k těm, kdo mi nejvíc pomohli se s tím vypořádat. Což však neznamenalo, že bych do toho teď chtěla Ember nebo někoho jiného zatahovat znova.

„Jo, byl to Konstantin,“ připustila jsem nakonec.

Ember asi minutu nic neříkala a čekala, jestli budu pokračovat. Když se to nestalo, opatrně se zeptala: „Zabilas ho?“

„Ne.“ To slovo mi v ústech odporově zhořklo. Rozbolel mě žaludek, jako by se v něm ozval zapomenutý vřed.

„To je dobře,“ prohlásila Ember a já k ní překvapeně vzhledla. „Aspoň ho nebudeš mít na svědomí.“

Zamračila jsem se. „Jeho smrt bych si se svým svědomím srovnala. Tíží mě spíš to, že zůstal naživu.“

„Nevím, co se stalo, protože jsem tam nebyla, ale určitě jsi udělala to, co bylo správný.“ Ember mi položila ruku na rameno. Byla horká a konejšivá. „To ty vždycky. Dostala jsi toho Berlingovic kluka domů v pořádku, jsi tady, jsi živá. Takže je mi jasný, že jsi udělala všechno správně.“

Unaveně jsem se na ni usmála. „Díky.“

„Vypadáš vyčerpaně. Asi za to může ta dlouhá zpáteční cesta.“ Ember byla stopařka jen něco málo přes rok, ale už poznala, jak namáhavé to může být, i když člověk nenarazí do svého úhlavního nepřítele. „Nechám tě, aby sis trochu odpočala.“

„To teda potřebuju, ani nevíš jak,“ připustila jsem a suše se zasmála.

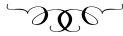
Ember se postavila. „Jsem moc ráda, že ses vrátila. A skvěle sis to načasovala.“

„Jak to myslíš?“ nechápala jsem.

„V pátek mám narozeniny a v sobotu se konají oslavy výročí královský svatby. Takže ses vrátila zrovna včas, aby sis to všechno užila,“ prohlásila se širokým úsměvem.

Snažila jsem se neušklíbnout. „Jasně. Bude sranda.“

Narozeninová oslava možná i bude, ale výročí znamenalo, že budu mít celou noc strážní službu v paláci. A připadalo mi, že každá slavnost nebo ples, na které držím stráž, se zvrtné v nějaký malér.

Vladař

Dveřník, který mě pustil do paláce, mi pomohl z kabátu, i když jsem ho ujistila, že nemusí. Jenže když jsem se mu pokusila vykroutit, málem mi s ním strhnul i sako. Skopla jsem si boty, jenže než jsem se pro ně stačila sehnout, už mi je sbíral.

Kdybych tolik nespěchala, trvala bych na tom, že si to všechno udělám sama. Že jsem v paláci, ještě neznamená, že se nechám obsluhovat od druhých. Jenže jsem vstala tak pozdě, že jsem se sotva stačila osprchovat, ani jsem si nevysušila vlasy, takže mi cestou z bytu sem namrzly.

Zamumlala jsem dveřníkovi omluvu a poděkovala mu. Nabídl mi, že mě dovede halou do místnosti, kde se koná schůzka, ale to jsem nepotřebovala. Vyznala jsem se tady i poslepu.

Byla jsem už na přepych paláce tak zvyklá, že jsem ho ani nevnímala. Stěny uvnitř byly kamenné nebo cihlové. Mohutné dvoukřídlé dveře se otevíraly do majestátní vstupní haly, která působila navzdory své rozlehlosti temně a ponuře, protože kámen tu měl šedivý odstín.

Jediné přirozené světlo proudilo dovnitř mozaikovými okny s výjevy ze slavných bitev a portréty dávno mrtvých králů. Ve

správnou denní dobu, když slunce svítilo na obraz cesty Kaninců přes moře, zářila hala modře. Když jeho paprsky dopadaly na výjev z Dlouhé zimní války, hala krvavě zrudla.

Zbytek paláce byl navržen podobně. Postavili ho krátce poté, kdy se tady v Doldastamu Kaninci usadili, s cílem mít budovu odolnou proti mrazu, čili s co nejtlustšími stěnami a co nejméně okny. Nemluvě o spoustě krbů, takže i proto se spíš hodilo kamenné zdivo – hrozilo tak menší riziko, že palác lehne popelem.

Od časů stavby se toho v paláci moc nezměnilo. Aspoň ne v křídle, kde se odehrávaly politické schůzky. Soukromé komnaty královského páru se obměňovaly pokaždé, když se do nich nastěhoval nový monarcha, takže tam to vypadalo mnohem útulněji, s dřevěnými podlahami a tapetami.

Většina paláce působila temně a chladně, ale také elegantně a vznešeně. V jeho prostorách byly rozmístěné originální obrazy a starožitný barokní nábytek. Petrolejové lampy, které osvětlovaly chodby, byly ze stříbra a zdobené drahokamy. Stropy se klenuly překvapivě vysoko a byly protkané střešními okny, která museli nebozí sloužící neustále čistit od sněhu, aby se pod jeho vahou neprolomila.

Když jsem sprintovala chodbami a přidržovala si svoje černé kalhoty – moje nejhezčí, i když mi pořád byly trochu velké – stěží jsem si svého majestátního okolí všímala. Doběhla jsem k síni shromáždění a zastavila se na okamžik přede dveřmi, abych popadla dech a trochu si rozmrzávající vlasy prohrábla prsty.

Pak jsem se zhluboka nadechla a otevřela dveře. Bylo to tak, jak jsem se obávala. Všichni už čekali jen na mě. Kolem stolu s deseti místy byla čtyři obsazená.

V čele, vedle praskajícího krbu a vlastního portrétu v nadživotní velikosti, seděl král Evert Strinne. Měl elegantně šitý černý oblek, ale nevzal si kravatu a horní knoflík košile si nechal rozepnutý.

Jeho žena královna Mina měla korunu, třebaže král ne. I ta její byla spíš čelenka, stříbrná a vykládaná démanty. Dlouhé hnědé vlasy měla stažené do volného uzlu na zátylku, a když jsem vešla, vřele se na mě usmála. Tohle bylo spíš neformální setkání, ale stejně na sobě měla slavnostní, bohatě zdobené bílostříbrné šaty.

Stůl byl dost široký, aby královna mohla sedět v čele vedle svého manžela. Její křeslo bylo mnohem menší než jeho. Královi se pevné vysoké opěradlo klenulo ještě půl metru nad hlavou, Minino sahalo jen k vrcholku její čelenky.

Napravo od krále seděl Ridley. Před sebou měl stoh papírů a stroze se na mě usmál, takže jsem věděla, že mi moje nedochvilnost neprojde.

Nalevo od královny seděl muž s nejvážnějším výrazem ze všech přítomných, kancléř Iver Aven. Můj otec. Vlnité černé vlasy se stříbitě prokvetlými spánky měl sčesané dozadu. Na sobě měl oblek a kravatu, které nosil skoro denně. Podráždění v jeho karamelových očích bylo nepřehlédnutelné, ale čelila jsem mu co nejklidněji a se vztyčenou hlavou.

„Bryn Avenová.“ Král Evert mě pozoroval vážným pohledem a se svým obvyklým povýšeným výrazem. „Jak milé, že jste nás poctila svou přítomností.“

„Promiňte, Vaše Veličenstvo,“ omluvila jsem se s upřímnou lítostí. „Zaspala jsem.“

Posledních pár dní se na mně podepsalo hůř, než jsem si myslela, takže jsem ráno vůbec neslyšela budík. Proto jsem pak tak šíleně spěchala. Nakonec jsem díky svému odhodlání měla zpoždění jen pár minut.

„Vrátila se z mise teprve včera pozdě večer a během přepravy toho Berlingova chlapce vůbec nespala,“ přišel mi na pomoc Ridley. „Musela na něj po tom pokusu o únos dávat pozor.“

„Oceňujeme vaši snahu, Bryn,“ prohlásil král, ale nepoznala jsem, jestli to zní pochvalně, nebo pohrdavě.

Zdvořile jsem se usmála. „Děkuji, Vaše Veličenstvo.“

„Co kdybyste se posadila, Bryn?“ navrhla královna a ukázala ke stolu. Prsteny na její ruce se zatřpytily.

„Děkuji.“

Posadila jsem se na druhý konec stolu proti králi a úmyslně nechala prázdné místo mezi sebou a tátou i mezi sebou a Ridleyem. Tátu jsem milovala a byla jsem přesvědčená, že král si ho jako kancléře váží, ale při podobných příležitostech jsem se mezi námi snažila zachovávat odstup.

Nechtěla jsem, aby si někdo myslel, že chci zneužívat tátova postavení na královském dvoře, abych se prosadila v práci, nebo že mě Ridley jako můj rektor protežuje, protože jsme přátelé. Tak to nebylo, vydobyla jsem si všechno vlastním úsilím.

„Takže zpět k tomu, o čem jsme mluvili.“ Povýšený úsměv konečně opustil rty krále Everta, když se obrátil k Ridleyemu. „Jak si můžete být tak jistí, že šlo o pokus o únos?“

„To nemůžeme,“ připustil Ridley.

„A je aspoň jisté, že šli po tom Berlingovu hochovi?“ vložila se do toho královna Mina a její kouřově šedé oči přejely po místnosti.

„Přiznali to přede mnou,“ prohlásila jsem a všichni se na mě obrátili.

„Ty jsi s nimi mluvila?“ ozval se táta a jeho rysy ztvrdly. „Jak to?“

„Nasedla jsem k nim do auta a zeptala se, co tam dělají,“ odpověděla jsem prostě.

„Ty jsi nasedla do Blackova auta?!“ Táta to téměř vykřikl. Pak sevřel pěst a vynutil ze sebe úsměv, jak se před králem a královnou ze všech sil snažil ovládat. Když znovu promluvil, znělo to napjatě. „Co tě to napadlo?“

„Napadlo mě, že musím dělat svou práci, což bylo chránit Linuse Berlinga.“ Napřímila jsem se na židli, abych se hájila. „Jednala jsem, jak bylo potřeba.“

„Kanceléři, mí stopaři jsou trénovaní, aby si dokázali poradit v každé situaci.“ Ridley se trochu naježil, jako by můj táta zpochybňoval jeho schopnosti rektora.

„A co tedy říkali?“ vrátila se královna Mína zase k jádru věci.

„Že sledují Linuse a čekají na příležitost, aby ho mohli sebrat,“ odpověděla jsem.

Král vzdychl a zavrtěl hlavou. „Zatraceně.“

„A vysvětlili proč?“ chtěla vědět Mína.

„Ne, to mi prozradit odmítli. Pak se mi pokusili zabránit v odchodu a situace získala poněkud... násilnější charakter,“ vysvětlila jsem a snažila se opatrně volit slova. Koutkem oka jsem zahlédla, jak sebou táta trhnul, i když se to pokusil zamaskovat. „Jeden z těch dvou, muž jménem Bent, byl zraněn. Ale Konstantin Black se vážnějším zranění vyhnul, protože jsem musela opustit vůz.“

Táta si nemohl pomoci. Chraptivě se nadechl. „Neměla jsi do toho auta vůbec nastupovat.“

Ridley na něj přes stůl vrhnul významný pohled. „Pane, Bryn si dokáže v boji poradit.“

„Takže to byl určitě Konstantin Black?“ ujistila se královna.

„Ano,“ potvrdila jsem.

„Jak si můžete být tak jistá?“ Král Evert mě nedůvěřivě pozoroval. „Setkala jste se s ním někdy?“

„Všichni v království znali Konstantina Blacka,“ zasáhl Ridley, aby mě zachránil před vysvětlováním, proč ho tak dobře znám.

„Jen jednou,“ odpověděla jsem králi hlasitě, ale klidně. Bylo těžké udržet vyrovnanou tvář, když král zpochybňoval něco, co jsem věděla s naprostou jistotou. „Když Black bodl mého otce. Jeho tvář do smrti nezapomenu.“

Král sklopil oči, jako by znejistěl, ale jen na okamžik. „Zapomněl jsem, že jste u toho kancléřova napadení byla.“ Odkašlal si. „A co ten druhý, ten Bent? Víte o něm něco?“

„Trochu jsem pátral a telefonoval,“ začal Ridley. Prolistoval papíry před sebou, jako by hledal něco určitého. „Bryn se domnívá, že to mohl být Omte. Ti nám informace odmítli poskytnout, ovšem jejich královna připustila, že vloni byl z jejich komunity vyhoštěn mladík jménem Bent Stum. Důvod mi nesdělila.“

„Takže hledaný kaninský zločinec a vyhoštěný Omte se spojili, aby stopovali jednoho podvržence v Chicagu? Proč?“ Táta zavrtěl hlavou. „A jak ho našli?“

„Prozkoumal jsem dokumenty k umístění Berlingova dítěte a nechápu, jak se to mohlo prozradit.“ Ridley nešťastně pokrčil rameny. „Jediné osoby, které o tom věděly, byli Linusovi rodiče a Bryn.“

„Nemohli to markis nebo marksina někomu povědět?“ zeptal se táta.

„Ne,“ zamítl to hned král. „Dylan a Eva jsou na to moc chytrí. To by neudělali.“ Podíval se na mě. „Co vy, Bryn?“

„Ne, Vaše Veličenstvo, neřekla jsem nikomu, kam mě posílají.“

„Určitě?“ ujistil se Evert. „Nesvěřila jste se ani žádné kamarádce?“

„Bryn patří k mým nejlepším lidem, Veličenstvo,“ ozval se Ridley. „Pokud tvrdí, že to nikomu neřekla, pak to tak je.“

„Nu, nějak se jim podařilo odhalit jednoho z našich nejvýznamnějších podvrženců. Pokud nikdo nic neprozradil, tak jak se to sakra dozvěděli?!“ vyštěkl král.

„To nevím, pane,“ uznal Ridley, ale dokázal vydržet králův znechucený pohled.

„Co vaše záznamy? Všechno to přece zapisujete, ne?“

„Ano, ale dokumenty jsou pod zámekem.“

„Kdo k nim má přístup?“ nevzdával se král.

„Já a kancléř,“ odpověděl Ridley. „A samozřejmě vy a Její Veličenstvo, pokud byste chtěli.“

Táta se zamračil. „Takže my všichni, co jsme tady.“

„Ale z nás to očividně nikdo nebyl, takže musíme pátrat jinde,“ namítla královna Mina.

Král se zadíval na Ridleyho. „Co vy?“

„Já o tom s nikým nemluvil, Vaše Veličenstvo.“

„A co když Black stopuje stopaře?“ navrhla královna a otočila se ke mně. „Nevšimla jste si, že by vás někdo sledoval?“

„To si nemyslím,“ zapochybovala jsem. „Black vůbec nevěděl, že Linus Berling má u sebe stopaře, a podle mě nejdřív ani netušil, že jsem Kaninka.“

Král si odfrknul. „Hm...“

Tentokrát jsem se nesnažila potlačit emoce v hlase, ačkoli jsem se krotila, abych nekřičela. „Narodila jsem se v Doldastamu a vyrostla tady. Přísahala jsem věrnost království. Jsem Kaninka stejně jako kdokoli z vás.“

Král Evert se ušklíbl. Můj výbuch s ním ani nehnul. „Oceňuji vaše služby, Bryn, ale pochopte –“

„Everte, Veličenstvo.“ Mina se natáhla po jeho ruce a pohlédla mu vzdorovitě do tváře. „Pokud vám to děvče přísahalo věrnost, pak je Kaninka a záchranou mladého Berlinga to dokázala.“

Král se podíval na svou ženu, poposedl si na trůně a přikývl. „Ano, má královno, máte pravdu. Omlouvám se, Bryn.“

„To nemusíte, pane,“ odpověděla jsem.

„Abychom se vrátili k tématu – co budeme dělat s Konstantinem Blackem a tím Bentem Stumem?“ zasáhl táta. „Neměli podobný problém jednou i Tryllové? Jejich podvržence taky někdo unášel. Co s tím udělali?“

„Šli do války,“ odpověděl s těžkým povzdechem král.

„My na válku nejsme připravení,“ vyhrkla královna, jako by to někdo doopravdy navrhoval. „Tryllů není tolik, kolik je nás, ale praxe s podvrženci je u nich mnohem rozšířenější, takže mají víc stopařů a jejich armáda je ve srovnání s naší dvojnásobná.“

„A navíc Tryllové věděli, kdo je jejich nepřítel,“ souhlasil král Evert. „Měli s Vitrou dávný spor, takže jim bylo jasné, odkud vítr vane. Jenže proti komu stojíme my?“

„Že by za tím byli Omtové?“ nadhodila Mina.

Ridley zavrtěl hlavou. „To těžko. Nejsou dost chytrí na to, aby vypátrali Berlingova chlapce, a kdyby byla královna Omtů s aktivitami Benta Stuma obeznámená, vůbec by se o něm nezmiňovala.“

„Nevíme ani, jestli je to plošný problém,“ podotkl táta. „Ten podvrženec Berlingových mohla být izolovaná záležitost.“

„Linus je teď vysoce postavený markis,“ uvažoval nahlas Ridley, „a pokud by Vaše Veličenstva neměla děti, byl by prvním nástupníkem trůnu. Nevíme, co s ním měl Black v úmyslu, ale nic dobrého jistě ne. Možná měl v plánu ho zavraždit.“

„Anebo si ho vybrali kvůli výkupnému. Black i Stum jsou oba vyhnanci,“ připomněl táta. „Black je už léta na útěku, určitě nutně potřebuje peníze.“

Král přikývl. „Dokud nebudeme vědět víc, měli bychom to posuzovat jako ojedinělý pokus o únos.“

„A pokud nebyl ojedinělý?“ zeptala jsem se.

„Možné to je,“ uznal Evert. „Ale co můžeme dělat? Odvést si domů všechny podvržence? Nebo poslat všechny stopaře, aby hledali Blacka a Stuma, a nechat Doldastam bez ochrany?“

„To samozřejmě ne, Veličenstvo. Ale můžeme dospět ke kompromisu,“ navrhla jsem. „Vzít domů podvržence s nejvyšším postavením, zvláště ty, kterým je už víc než dvanáct, a poslat za Blackem a Stumem pár stopařů. Ochotně se na tu misi hlásím.“

„Rozhodně ne,“ odsekl král tak rychle, až jsem na okamžik zůstala úplně ohromená. Vůbec se nezamyslel nad tím, co jsem nabízela.

„Ale pane...“ začala jsem, když jsem zase byla schopna slov.

„Nemůžeme si dovolit přivést sem tolik podvrženců tak brzy,“ vysvětlil král svoje veto.

„A můžeme dovolit riskovat jejich životy?“ odsekla jsem.

„Bryn,“ ozval se varovně táta.

„Stopařko, zapomínáte na své postavení,“ pronesl ledově král a já ztěžka polkla. „Tohle je moje království a moje rozhodnutí. Vaše přizvání k této poradě bylo především zdvořilostní.“

Sklopila jsem oči. „Omlouvám se, Vaše Veličenstvo. Jen se snažím přijít na to, co by bylo nejvíc v zájmu království.“

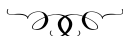
„To my také, Bryn,“ ujistila mě Mina mnohem vlídněji než její manžel. „Tento víkend se do Doldastamu sjede nejvyšší šlechta z Kaninu i králové a královny spřátelených kmenů. Pokud proti našemu království někdo něco chystá, musíme si tu ponechat všechny stopaře. A jestli se nepřítel soustředí výhradně na Linuse Berlinga, pak je ještě důležitější, abyste se jako jeho stopařka postarala o jeho bezpečí a zůstala zde.“

„Její Veličenstvo má pravdu, Bryn,“ prohlásil Ridley, ale znělo to, jako by se mnou soucítil. „Zatím toho moc nevíme, ale naší prioritou je bezpečnost království.“

„Tak domluveno,“ prohlásila královna. „Tento víkend už o tom nechci nic slyšet. Máme tolik co slavit, naši přátelé a pozvaní hosté se k nám začnou sjíždět už zítra.“

„Budete se držet Linuse Berlinga jako jeho stín,“ nařídil mi král. „Pomůžete mu zvyknout si tady a porozumět naší komunitě, stejně jako jste pomohla jiným podvržencům, ale budete mít rovněž oči na stopkách pro případ, že by někdo chtěl jeho hlavu.“

„Ano, můj pane,“ přikývla jsem.

Chyby

Zdálo se, že schůzka je u konce. Královna se chystala k odchodu jako první. Sotva se zvedla ze svého místa v čele stolu, všichni jsme se postavili. Nohy mi zezadu narazily do židle a ta hlasitě zaskřípěla po podlaze.

„Pokud mě omluvíte, musím toho na zítřek ještě hodně připravit. První hosté dorazí už brzy.“ Usmála se na nás, přidržela si šaty a vyplula ze síně.

„Taky už bych měl jít,“ přidal se král Evert. „Díky, že jste se zúčastnili.“

„Můj pane,“ zarazil ho táta. „mohl bych si s vámi ještě krátce promluvit? Jde o tu novou daň.“

Král a královna byli na svá místa předurčení rodem nebo sňatkem, ale kancléř byla volená funkce, jejímž prostřednictvím se lidé mohli podílet na řízení země.

„Ovšem, kancléři,“ přikývl král. „Pojďme, probereme to cestou.“ Vyšli společně a táta mu tlumeným hlasem něco vysvětloval.

„Ty si umíš načasovat příchod, co?“ ušklíbl se na mě Ridley, když sbíral ze stolu papíry.

„Přísahám, že jsem zaspala. Nenapadlo mě, že se ani po dvanácti hodinách sama nevezbudím.“ Kalhoty mi zase začaly klouzat z pasu. Když už byla Jejich Veličenstva pryč a král na mě necivěl, mohla jsem si je konečně v klidu povytáhnout.

„Ale přišla jsi a to je podstatné.“

Povzdychla jsem si a zase se posadila. Lokty jsem si opřela o křeslo. „Možná by bylo lepší, kdybych nedorazila vůbec.“

„Myslíš proto, že se král tak namíchl?“ Ridley ke mně přistoupil. „Za chvíli už o tom nebude vědět. A ty ses nemýlila.“

„Chceš říct, že jsem měla pravdu?“ povytáhla jsem obočí.

„To úplně ne.“ Opřel se bokem o stůl vedle mě a papíry si zkříženýma rukama podržel na prsou. „Musíme v první řadě chránit království tady doma, ale až bude po oslavách výročí, měli bychom tvoje nápady rozhodně probrat. I kdyby šlo Blackovi a Stumovi jen o Linuse, nesmí jim to projít.“

„Ty si ale nemyslíš, že to byla jednorázová akce?“

„Upřímně?“ Podíval se na mě zpod hustých řas a zaváhal, než dodal. „Ne, nemyslím.“

„Sakra. Vlastně jsem trochu doufala, že se pletu.“ Prohrábla jsem si rukou vlasy. „Jo a díky, že ses mě zastal.“

„Vždycky ti budu hlídat záda,“ prohodil Ridley s potměšilým úsměvem, „nebo se postarám o jinou část tvého těla.“

Protočila jsem panenky. „Ty si taky musíš ze všeho jenom dělat srandu, Ridley.“

Zasmál se. „Promiň. Někdy si prostě nedokážu pomoci.“

„Jo, to jsem si všimla.“

„Hm, vážně?“

Odtáhl se od stolu, aby si mě prohlédl, a v jeho tmavých očích se objevil náznak vřelosti, takže moje srdce na okamžik vypadlo z rytmu. Tohle byla novinka, začala jsem si toho všimnat až v posledních měsících. Když jsme byli spolu, většinou to probíhalo stejně jako vždycky, ale stále častěji mu v očích kmital ten žhavý výraz, s nímž jsem si nevěděla rady.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.